

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: "HORTUS MORAVIAE z. s.", IČO 22672672
sídlem Na Dílech 156/3, Vážany, 767 01 Kroměříž
zastoupen advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103, 390 01 Tábor

proti
žalovanému: Krajský úřad Zlínského kraje
sídlem třída Tomáše Bati 21, 761 90 Zlín

za účasti osoby
zúčastněné na řízení: SZP Těšnovice a. s., IČO 46982451
sídlem Těšnovice 153, 767 01 Kroměříž

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 2. 2021, č. j. KUZL 8666/2021, sp. zn. KUSP 67016/2018 ÚP-IS,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Městský úřad Kroměříž, stavební úřad (dále jen „stavební úřad“) rozhodnutím ze dne 11. 6. 2018, č. j. 02/328/082896/4315/122/2016/Bach (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), rozhodl o umístění stavby „Haly pro výkrm prasat, farma Těšnovice“ Kroměříž, Těšnovice, na pozemcích parc. č. st. 200/1, st. 201/1, st. 202/1, st. 203/3, st. 205/4, st. 206/5, st. 207/2, st. 208/2, st. 212/1, st. 212/2, st. 213/1, st. 213/2, 215/1, 215/2, 215/6, 215/9, 215/10, 215/11, 215/12, 215/13, 215/14, 215/15, 215/20, 215/21, 215/22, 215/23, 215/26, 215/27, 215/28, 215/29, 215/39, 215/44, 215/50, 215/51, 215/52, 215/53, 215/54, 215/55, 215/56, 215/57, 215/58, 215/59, 215/60, 215/61, 215/64, 215/65, 215/83, 215/84, 215/85, 215/86, 215/87, 215/88, 215/89, 215/90, 215/91, 215/92, 215/93, 215/99, 215/101, 215/102, 215/103, 215/104, 215/105, 215/106, 215/107, 215/108, 215/109, 215/112, 215/113, 215/114, 215/115, 215/116, 215/117, 215/118, 215/119, 215/120, 215/121, 215/123, 215/124, 215/125, 215/139, 215/140, 494 a 495 v k. ú. Těšnovice. Stavba má zahrnovat stavební objekty SO-01 Hala pro výkrm č. 1, SO-02 Hala pro výkrm č. 2, SO-03 Hala pro výkrm č. 3, SO-04 Přeložka vodovodu, přípojky vodovodu, SO-05 Přeložka kejdivé kanalizace, přípojky kejdivé kanalizace, SO-06 Dešťová kanalizace, akumulární nádrž, SO-07 Rozvody NN – úprava, náhradní zdroj, SO-08 Zpevněné plochy – úprava, SO-09 Sadové úpravy a SO-10 Plynovod – úpravy, přeložka.
2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě něhož žalovaný (po zrušení původního rozhodnutí o odvolání soudem – viz dále) rozhodnutím ze dne 5. 2. 2021, č. j. KUZL 8666/2021, sp. zn. KUSP 67016/2018 ÚP-IS (dále jen „napadené rozhodnutí“) podle § 89 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném do 31. 12. 2017 (dále jen „správní řád“) částečně změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že do jeho výroku II. vložil nové podmínky č. 9, 10 a 11 související se zásahem stavby do krajinného rázu. Soud již na tomto místě poznamenává, že pro správní řízení byla rozhodná procesní úprava obsažená ve správním řádu účinná před novelizací provedenou zákonem č. 225/2017 Sb., s ohledem na přechodná ustanovení obsažená v jeho čl. XLII bodu 1 a čl. II bod 10. Správní řízení totiž bylo zahájeno před účinností této novelizace. Proto soud bude také pro zákon č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění rozhodném pro projednávanou věc používat označení „stavební zákon ve znění účinném do 31. 12. 2017“, pro pozdější úpravu pak pouze „stavební zákon“.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce se domáhá zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Namítá, že realizací záměru může dojít ke snížení kvality životního prostředí v okolí. Záměr je svým umístěním, rozsahem a významem ojedinělý a znamená dvojnásobný nárůst stávající kapacity chovu. Již dnes je zařízení předmětem mnoha stížností na zápach. Ze znaleckého posudku Ing. A. vyplývá, že provozovna může být zdrojem obtěžujícího zápachu. Znalecký posudek negativně hodnotí opatření ke snížení zápachu a prokazuje existenci zápachu a odpadních plynů, kterými jsou zasaženi obyvatelé obce. Podle žalobce dále nemělo být postupováno podle vyhlášky č. 503/2006 Sb., ve

znění vyhlášky č. 63/2013 Sb., neboť žádost byla podána dříve. Vypořádání námítky, že stavební úřad nevycházel z dokumentace k posuzování vlivů na životní prostředí (proces posuzování vlivů na životní prostředí bude dále označován též jako „proces EIA“, výsledné stanovisko Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 20. 4. 2016, č. j. KUZL 19425/2015, pak jako „stanovisko EIA“), je obecné a nepodložené. Prvostupňový orgán z dokumentace nevycházel. Stanovisko EIA je nezákonné. Žalobce poukázal v námitkách na řadu nezákonností procesu EIA, kterými se stavební úřad odmítl zabývat. Žalovaný přiznal nezákonný postup stavebního úřadu, avšak pokusil se ho zhojit. Odvolací orgán však může zhojit pouze drobné vady. Ke stanovisku EIA bylo vydáno potvrzující závazné stanovisko, které se však k námitkám nevyjadřuje, stejně jako napadené rozhodnutí, které je proto nepřezkoumatelné. Je vyloučené, aby realizací záměru došlo ke snížení imisní zátěže, neboť dochází k výraznému navýšení kapacity. Neaktuálnost hydrogeologického posudku nelze vyřešit doplněním o vyjádření hydrogeologa, jenž konstatuje neměnnost podmínek v území. Tvrzení, že nedojde ke kumulativním a synergickým vlivům s jinými záměry a že není třeba zpracovávat jednotlivé varianty záměru, je zkratkovité a neodůvodněné. Uskladňování kejdy ve vacích není časově zakotveno. Jde o opatření nekontrolovatelné a nepřezkoumatelné.

4. Žalobce dále namítá nesplnění šestiměsíční skladovací kapacity jímek na kejdu. Tato námitka byla uznána a na základě toho byla přepracována projektová dokumentace tak, že požadovaná kapacita dosáhla šest měsíců při provozu zařízení na 92 %, což je dle žadatele maximální využití stáje. Na základě zásady předběžné opatrnosti musí být posouzení zdroje činěno ve vztahu k projektované kapacitě, jak požadují i předpisy na úseku ochrany ovzduší, k čemuž žalobce odkazuje na související judikaturu a literaturu. Vytíženost stájí je pouze hra s čísly. Dále nebude využit potenciál svedených dešťových vod. Žalovaný odkazuje na integrované povolení, které nepravdivě označuje za pravomocné. Napadené rozhodnutí je v této části nepřezkoumatelné. Chybějící odůvodnění stanoviska vodoprávního úřadu nelze nahradit odkazem na kontext jiných rozhodnutí. Navíc i potvrzení závazného stanoviska musí být činěno formou závazného stanoviska. Pokles hladin podzemních vod v průběhu posledních let správní orgány neprovéřovaly. V průběhu řízení před správními orgány nebylo vyřešeno, kolik bude odsáváno vzduchu na pračku vzduchu, jak vypadá pračka vzduchu, jak je veliká, čím bude regulováno pH apod. Bilance je podle žalobce nepřehledná a nesrozumitelná.
5. Podle žalobce je závazné stanovisko k zásahu do krajinného rázu nedostatečné. Nelze řešit zásah do krajinného rázu třemi halami živým plotem a výsadbou dílčích dřevin. Argument, že zásah bude srovnatelný s původními halami, je nepravdivý. Stromy nebudou vysazeny ze všech stran a i přes ně stavba výrazně zasáhne do vzhledu celé lokality. Dle § 8 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů“) je nezbytné, aby bylo vydáno závazné stanovisko orgánu ochrany přírody. Povolení kácení dřevin vydává stavební úřad a toto povolení je součástí výrokové části rozhodnutí v územním řízení. Obě závazná stanoviska dotčených orgánů na úseku ochrany krajinného rázu, tj. přírody a krajiny, považuje žalobce za nezákonná a nesprávná.
6. Žalobce dále namítá, že se žalovaný odmítl vypořádat s tvrzením o zásahu do pohody bydlení (napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné), ačkoliv se jedná o zásah do

životního prostředí (zvýšením zápachu a hluku). Zlepšení situace není možné, neboť kapacita nových hal bude výrazně vyšší. Nelze vycházet ze stavu v letech 2016 a 2017, ke zhoršení pohody bydlení zcela jistě dojde. Závazné stanovisko orgánu ochrany veřejného zdraví i potvrzující sdělení Ministerstva zdravotnictví pracuje s nesprávným předpokladem, že ke zvýšení dopravní zátěže nedojde. Napadené rozhodnutí pouze odkazuje na stanovisko dotčeného orgánu, a je proto nepřezkoumatelné. Závazné stanovisko orgánu ochrany ovzduší je neodůvodněné. Tvrzení, že závazným stanoviskem se plně vyhovuje žadateli, a tedy není třeba je odůvodňovat, je v rozporu s judikaturou a není splněna ani podmínka, že správní orgán všem účastníkům v plném rozsahu vyhoví. Napadené rozhodnutí pouze odkazuje na stanovisko dotčeného orgánu, a je proto nepřezkoumatelné. Žalobce dále namítá, že rozptylová studie nevhodně hodnotí zápach na základě koncentrace amoniaku, který má naopak maskující charakter. Jeho vymytím bude ve vzduchu zůstat směs merkaptanů, sirných látek a nízkých mastných kyselin. Emise amoniaku nesouvisí s emisemi zápachu. Žalobce proto požadoval stanovení emisních limitů a měření emisí jednou ročně pro tento konkrétní zdroj zápachu. Napadené rozhodnutí odkazuje na závazná stanoviska, která se podstatou námitky nezabývají, a je proto nepřezkoumatelné. Namítané vady představují rozpor s § 68 odst. 3 správního řádu a zasahují do ústavního práva žalobce na spravedlivý proces.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření uvádí, že většina žalobních bodů byla již dříve uplatněna a některé z nich již shledaly soudy jako nedůvodné. Některé byly uplatněny prvně až nyní a soud by k nim neměl přihlížet. Na základě právního názoru vyjádřeného v přechozím rozsudku byl spis doplněn a prvostupňové rozhodnutí změněno. Žalovaný proto ve svém vyjádření převážně odkazuje na právní názor vyslovený krajským soudem v předchozím rozsudku a na odůvodnění napadeného rozhodnutí a opakovaně uplatňuje podrobnou argumentaci užitou v napadeném rozhodnutí.

IV. Vyjádření osoby zúčastněné na řízení

8. Osoba zúčastněná na řízení ve svém vyjádření poukázala na to, že je v současné době zatěžována neefektivní údržbou stávajících hal, přičemž nové technologie na halách, a to zejména systém ventilace s biologickou pračkou vzduchu, přispějí ke zmírnění emisí i přes navýšení počtu zvířat.

III. Posouzení věci krajským soudem

9. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Předně soud poznamenává, že ve věci rozhoduje podruhé, poté, co předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2019, č. j. KUZL 5690/2019 (dále jen „předchozí rozhodnutí žalovaného“), zrušil rozsudkem ze dne 18. 7. 2019, č. j. 31 A 42/2019-203 (dále jen „rozsudek č. j. 31 A 42/2019-203“). Kasační stížnost proti tomuto rozsudku Nejvyšší správní soud (dále také „NSS“) zamítl rozsudkem ze dne 23. 7. 2020, č. j. 8 As 240/2019-69

(dále jen „rozsudek č. j. 8 As 240/2019-69“; všechna zde citovaná rozhodnutí soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz).

11. V souvislosti s výše uvedeným soud musí poznamenat, že žalobce v předchozím žalobním řízení ani v průběhu celého správního řízení nepředložil správním orgánům či soudům znalecký posudek č. 2/1/2018 vypracovaný Ing. A. již dne 23. 7. 2018. Jestliže žalobce tento posudek navrhuje k důkazu až nyní v rámci druhého soudního přezkumu s odstupem tří let od chvíle, kdy byl na jeho žádost vypracován, nemůže soud vyhodnotit návrh na provedení tohoto důkazu jinak než jako obstrukční jednání a zneužití práva, které nepožívá právní ochrany (srov. také např. rozsudky NSS ze dne 22. 5. 2009, č. j. 2 Afs 35/2009-91, ze dne 25. 1. 2012, č. j. 1 As 148/2011 - 52, či ze dne 3. 2. 2010, č. j. 1 Afs 103/2009 - 232). Již z tohoto důvodu proto soud neprováděl dokazování tímto posudkem. Kromě toho soud poznamenává, že hodlal-li žalobce znaleckým posudkem například prokazovat tvrzení, že provozovna osoby zúčastněné na řízení „může být zdrojem obtěžujícího zápachu“, resp. že obyvatelé budou zasaženi emisemi (právě v souvislosti s těmito tvrzeními žalobce provedení důkazu navrhl), pak takovou možnost pochopitelně nelze v této fázi řízení (umístění stavby) zcela vyloučit, lze ji spíše dokonce předpokládat, a tudíž je zcela nadbytečné prokazovat, že taková možnost skutečně existuje. Ostatně není určující samotná možnost negativního ovlivnění obyvatel a životního prostředí, nýbrž míra tohoto vlivu. A právě proto není napadené rozhodnutí postaveno na závěru, že by obtěžování zápachem bylo zcela vyloučeno (což se žalobce, jak se ze žalobních tvrzení zdá, snaží znaleckým posudkem vyvrátit), nýbrž zejména na závěru, že existuje již nyní předpoklad snížení tohoto negativního vlivu oproti stávajícímu stavu.
12. Soud neprováděl dokazování ani Metodickou pomůckou odboru stavebního řádu Ministerstva pro místní rozvoj ČR k navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí vedeným podle stavebního zákona. Důvodem je skutečnost, že touto listinou chtěl žalobce prokazovat správnost jím přdestřené výkladu zákona. S ohledem na zásadu „soud zná právo“ se však dokazování k právním otázkám neprovádí. Soud veškeré prameny obsahující právní názory na interpretaci právních předpisů bez dalšího při rozhodování bere v úvahu.
13. Žalobce namítá, že v územním řízení mělo být postupováno dle vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění před novelizací vyhláškou č. 66/2018 Sb. Tuto námitku soud shodně jako v předchozím rozsudku č. j. 31 A 42/2019-203 shledal nedůvodnou.
14. Účinnost právních předpisů vyhlášených ve Sbírce zákonů (včetně novelizačních předpisů) se řídí § 3 odst. 3 a 4 zákona č. 309/1999 Sb., o Sbírce zákonů a o Sbírce mezinárodních smluv (dále jen „zákon o Sbírce zákonů“).
15. Podle § 1 odst. 1 zákona o Sbírce zákonů se ve Sbírce zákonů vyhláší uveřejněním jejich plného znění: a) ústavní zákony, b) zákony, c) zákonná opatření Senátu, d) nařízení vlády, e) právní předpisy vydávané ministerstvy a ostatními ústředními správními úřady; právní předpisy jiných správních úřadů a právnických osob, pokud na základě zvláštního zákona vydávají právní předpisy s celostátní působností.
16. Podle § 3 odst. 3 zákona o Sbírce zákonů platí, že pokud není stanovena účinnost pozdější, nabývají právní předpisy účinnosti patnáctým dnem po vyhlášení. Vyžaduje-li to naléhavý obecný zájem, lze výjimečně stanovit dřívější počátek účinnosti, nejdříve však dnem vyhlášení.

17. Podle § 3 odst. 4 zákona o Sbírce zákonů právní předpisy uvedené v § 1 odst. 1 písm. d) a e) mohou být vyhlášeny nejdříve dnem, v němž je vyhlášen zákon, k jehož provedení jsou vydány; účinnosti mohou nabýt nejdříve dnem, k němuž nabývá účinnosti zákon, k jehož provedení jsou vydány.
18. Novelizační vyhláška č. 66/2018 Sb. přitom ve svém čl. II stanoví, že nabývá účinnosti vyhlášením. Takové přechodné ustanovení je v souladu s § 3 odst. 3 zákona o Sbírce zákonů. Jedná se sice o prováděcí právní předpis uvedený v § 1 odst. 1 písm. e) zákona o Sbírce zákonů, nicméně jde o prováděcí právní předpis ke stavebnímu zákonu, nikoliv k samotné novele stavebního zákona provedené zákonem č. 225/2017 Sb. Stanovená účinnost je proto taktéž v souladu s § 3 odst. 4 zákona o Sbírce zákonů. Bez ohledu na to, zda je novelizační vyhláška myšlena primárně jako reakce na přijetí novely stavebního zákona, ze stavebního zákona ani této novely nutně nevyplývá, že by Ministerstvo pro místní rozvoj nemohlo měnit některá pravidla stanovená v prováděcí vyhlášce již s předstihem (tj. i ve vztahu k již probíhajícím řízením, která se řídí dosavadní zákonnou úpravou).
19. Se žalobcem lze pouze částečně souhlasit v tom, že znění prováděcí vyhlášky musí odpovídat znění stavebního zákona. Tato teze je pravdivá do té míry, že prováděcí vyhláška nesmí být v rozporu se zněním zákona, které je pro každou jednotlivou věc rozhodné. Pokud by žalobce tedy poukázal na to, že bylo aplikováno konkrétní ustanovení vyhlášky č. 503/2006 Sb. ve znění vyhlášky č. 66/2018 Sb., které bylo v rozporu s ustanovením stavebního zákona účinného do 31. 12. 2017 (které bylo pro posuzovanou věc na základě čl. XLII bodu 1 a čl. II bodu 10 zákona č. 225/2017 Sb. rozhodné), pak by mu soud musel dát za pravdu v tom, že takové ustanovení by aplikovatelné nebylo. V důsledku toho by musela být dána přednost právnímu předpisu vyšší právní síly (tedy stavebnímu zákonu účinnému do 31. 12. 2017), nikoliv vyhlášce č. 503/2006 Sb. ve znění účinném před danou novelizací. Žalobce ovšem na žádné takové konkrétní ustanovení vyhlášky č. 503/2006 Sb. nepoukázal a s obecnou námitkou, že nemohla být aplikována tato vyhláška ve znění vyhlášky č. 66/2018 Sb., se soud neztotožnil.
20. Žalobce dále namítá porušení § 9b odst. 5 zákona o posuzování vlivů, podle něhož správní orgán při svém rozhodování v navazujícím řízení, pokud jde o podklady pro rozhodnutí, vychází také z dokumentace, popřípadě oznámení, připomínek veřejnosti, vyjádření dotčeného státu při mezistátním posuzování podle § 13 a výsledků veřejného ústního jednání, bylo-li konáno.
21. Jak soud podrobněji rozvedl ve svém rozsudku č. j. 31 A 42/2019-203, uvedené ustanovení bylo skutečně v předchozím řízení porušeno. Žalobce ovšem opomíjí skutečnost, že v návaznosti na tento rozsudek žalovaný vyzval osobu zúčastněnou na řízení k předložení dokumentace EIA, osoba zúčastněná na řízení tomuto požadavku vyhověla, žalobce byl upozorněn na možnost seznámit se s nově pořízenými podklady a žalovaný při svém rozhodování z těchto podkladů vycházel. Bez ohledu na to, že samotný stavební úřad v prvostupňovém řízení pochybil, toto pochybení bylo jednoznačně žalovaným napraveno. Takový postup je plně souladný se zákonem (viz např. rozsudek NSS ze dne 11. 2. 2021, č. j. 8 Afs 198/2019 - 49), a uvedenou žalobní námitku (která nadto nesměřuje proti napadenému rozhodnutí) je proto nutno považovat za nedůvodnou.

22. Žalobce dále řadou námitek brojí proti způsobu, jakým bylo naloženo s jeho odvolacími námitkami, které směřovaly proti obsahu závazných stanovisek.
23. Podle § 149 odst. 4 správního řádu, jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska. Tomuto správnímu orgánu zasílá odvolání spolu s vyjádřením správního orgánu prvního stupně a vyjádřením účastníků. Po dobu vyřizování věci nadřízeným správním orgánem správního orgánu, který je příslušný k vydání závazného stanoviska, lhůta podle § 88 odst. 1 správního řádu neběží.
24. Směřují-li uplatněné odvolací námitky ze své povahy proti obsahu závazného stanoviska, je na místě, aby odvolací orgán postupoval podle § 149 odst. 4 správního řádu, a to také tehdy, pokud účastník výslovně nenapadá závazné stanovisko. Již v rozsudku ze dne 23. 9. 2010, č. j. 5 As 56/2009 - 63, publ. pod č. 2167/2011 Sb. NSS, Nejvyšší správní soud konstatoval: „*V případě odvolání proti správnímu rozhodnutí, které je podmíněno závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je postup přezkoumání závazného stanoviska upraven v § 149 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení, „jestliže odvolání směřuje proti obsahu závazného stanoviska, vyžádá odvolací správní orgán potvrzení nebo změnu závazného stanoviska od správního orgánu nadřízeného správnímu orgánu příslušnému k vydání závazného stanoviska“. Účelem je zajistit, aby odvolací námitky, které směřují proti závaznému stanovisku dotčeného orgánu, podléhaly odbornému posouzení ze strany orgánu nadřízeného dotčenému orgánu, který na rozdíl od odvolacího orgánu disponuje odpovídajícími znalostmi. V těchto případech dochází k prolnutí dvou principů, které našly své uplatnění ve správním řádu, a to 1) devolutivního účinku odvolání a 2) vázanosti správního orgánu závazným stanoviskem dotčeného orgánu. Obdobně jako správní orgán prvního stupně je vázán závazným stanoviskem dotčeného orgánu, je i odvolací orgán vázán stanoviskem orgánu nadřízeného dotčenému orgánu a nemůže se od něj odchýlit. To samozřejmě nemění nic na skutečnosti, že konečné rozhodnutí o odvolání náleží odvolacímu orgánu a přezkumné stanovisko orgánu nadřízeného dotčenému orgánu je pouze podkladem pro vydání rozhodnutí o odvolání. Odvolací správní orgán je povinen si obstarat k posouzení odvolacích námitek, které směřují proti závaznému stanovisku, podklady, které jsou dostatečným základem pro rozhodnutí (§ 3 správního řádu). V případě odvolání směřujícího proti závaznému stanovisku, o něž opřel své rozhodnutí správní orgán prvního stupně, stanoví § 149 odst. 4 správního řádu povinnost vyžádat si od orgánu nadřízeného dotčenému orgánu potvrzení nebo změnu zákonného stanoviska.“*
25. Z uvedeného je také zřejmé, že vypořádání jednotlivých odvolacích námitek (včetně těch, které směřují proti obsahu závazného stanoviska) je vždy úkolem odvolacího orgánu. Potvrzující stanovisko totiž představuje pouze podklad rozhodnutí. Jelikož se ovšem jedná o podklad odborný, lze jistě některé odvolací námitky vypořádat odkazem na něj – tj. například učinit závěr, že námitka je nedůvodná proto, že z odborného podkladu plyne opak (s uvedením konkrétních úvah, které tento závěr potvrzují). Za nezákonný proto nelze bez dalšího označit postup žalovaného spočívající v tom, že v reakci na odvolací námitky směřující proti obsahu závazného stanoviska zrekapituloval závěry závazného stanoviska a následného potvrzujícího stanoviska. Z hlediska požadavku na vypořádání odvolacích námitek není podstatná zvolená forma, nýbrž to, zda byl vysloven jasný důvod, proč nebyla námitka shledána důvodnou. Jestliže žalobce tento postup paušálně shledává nezákonným, nemůže soud takto formulovaným námitkám přisvědčit.

26. Jelikož žalobce zároveň namítá, že jeho odvolací námitky směřující proti závazným stanoviskům vůbec nebyly vypořádány, musel se soud dále zabývat, zda napadené rozhodnutí skutečně obsahuje reakci na námitky směřující proti závazným stanoviskům.
27. Co se týče odvolacích námitek (podle žalobce nevypořádaných) směřujících proti obsahu stanoviska EIA, v odvolání žalobce namítal, že se stavební úřad odmítl zabývat námitkou č. 4 z podání ze dne 27. 11. 2017. Tato námitka sice striktně vzato nesměřovala proti stanovisku EIA, nicméně žalobce dodal, že zdůvodnění této odvolací námitky (nezákonnosti stanoviska EIA) je obsaženo v oné námitce č. 4. Jinými slovy žalobce *de facto* zopakoval svou námitku (č. 4), pro kterou považuje stanovisko EIA za nezákonné, neboť na ni stavební úřad nereagoval. V rámci této námitky poukázal žalobce na to, že nelze tvrdit, že dvojnásobný nárůst kapacity chovu nebude mít významný vliv na životní prostředí. Dále namítl: 1) nebylo prokázáno, že dokumentace byla zpracována autorizovanou osobou, 2) nerespektování výzvy orgánu EIA ze dne 9. 9. 2015, neodbornost zpracování, 3) nedostatečnost pachové studie a neaktuálnost hydrologického posudku, 4) absence vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů záměru s jinými záměry, 5) absence vyhodnocení záměru ve variantách a 6) absence dostatečného hodnocení zápachu a navržených opatření, včetně pračky vzduchu. Nakonec žalobce namítal nedostatečnost stanovených podmínek a nedostatečné odůvodnění závazného stanoviska.
28. K jednotlivým námitkám se vyjádřilo Ministerstvo životního prostředí ve svém potvrzujícím stanovisku ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462, a to na stranách 3 až 6. Zejména zdůvodnilo, že Ing. M. V., jehož kulaté razítko je na dokumentaci připojeno, je autorizovanou osobou, odkázalo na posudek Ing. P. P. a vypořádání námitek v něm, a vyjádřilo se k závěrům plynoucím z rozptylové a pachové studie, k aktuálnosti hydrogeologického posudku, k vyhodnocení kumulativních a synergických vlivů, k tomu, že není obecně dána povinnost posuzovat varianty záměru, a nakonec i ke způsobu posouzení zápachu. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí argumentaci Ministerstva životního prostředí zcela převzal a doplnil vlastními úvahami. Soud proto nesouhlasí se žalobcem, že by byly jeho odvolací námitky opomenuty. Žalobci nic nebránilo závěry a úvahy žalovaného věcně rozporovat.
29. Nelze přisvědčit žalobci ani v tom, že by žalovaný nemohl zhojit vadu spočívající v nevypořádání uvedených námitek stavebním úřadem. Prvostupňové rozhodnutí tvoří společně s napadeným rozhodnutím jeden celek, přičemž tato jednota se projevuje mimo jiné tím, že žalovaný může napadeným rozhodnutím doplnit prvostupňové rozhodnutí a napravit tak jeho nedostatky, včetně opomenutí vypořádat námitky účastníka řízení (viz např. rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, č. j. 9 As 64/2007 – 98).
30. Žalobce dále namítá, že je vyloučeno, aby realizací záměru došlo ke snížení imisní zátěže, neboť dochází k výraznému navýšení kapacity počtu chovaných zvířat.
31. K uvedené námitce, která je fakticky pouhým konstatováním blíže neodůvodněného laického závěru, by postačovalo uvést, že z odborných podkladů plyne opak. Mezi kapacitou počtu chovaných zvířat a imisní zátěží totiž zjevně neexistuje prostá přímá úměra. Imisní zátěž se neodvíjí pouze od počtu chovaných zvířat, nýbrž také od použitých technologií, které mohou tuto zátěž eliminovat či minimalizovat (zejména účinnost biologických praček je předpokládána jako 70% oproti 30% účinnosti stávajícího

biotechnologického přípravku). I při zvýšení počtu chovaných zvířat proto může logicky dojít ke snížení imisní zátěže.

32. Podrobněji se k problematice zápachu a imisní zátěže vyjádřilo Ministerstvo životního prostředí ve svých vyjádřeních ze dne 4. 10. 2018, 21. 1. 2020 a 6. 8. 2020, přičemž žalovaný jeho argumenty zcela převzal. Krajský soud tyto úvahy hodnotí jako logické a přesvědčivé. Závěr o snížení imisní zátěže je opřen především o účinnost biologické pračky, která byla ověřena z Referenčního dokumentu BAT – Intenzivní chov drůbeže a prasat z července 2001, který obsahuje použití biologické pračky a uvádí účinnost čištění 70 %. S touto účinností správní orgány při rozhodování počítaly, ačkoliv výrobce dokonce uvádí účinnost vyšší (85 %).
33. Co se týče požadavku na stanovení emisních limitů, Ministerstvo životního prostředí předně ve vyjádření ze dne 6. 8. 2020 velmi podrobně zdůvodňuje s odkazem na právní úpravu, důvodové zprávy a komentářovou literaturu, že v případě zemědělských chovů, které nejsou vybavené výdouchy s měřicími místy, je vhodnější variantou aplikování technických podmínek provozu za účelem omezení znečišťujících látek obtěžujících zápachem. Na tuto argumentaci reaguje žalobce fakticky pouze opakováním požadavku na stanovení emisních limitů. Nerozporuje přitom vůbec argumentaci žalovaného, že kompetence ke stanovení emisních limitů je stanovena až pro fázi povolení provozu. S tímto závěrem zdejší soud přitom plně souhlasí, neboť odpovídá znění i účelu § 13 odst. 4, písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci).
34. Ministerstvo životního prostředí nadto s odkazem na přílohu č. 17 k vyhlášce č. 415/2012 Sb. (dle novelizační vyhlášky č. 452/2017 Sb.) zcela logicky argumentuje tím, že specifický emisní limit pro látky obtěžující zápachem lze stanovit po jejich zjištění, které lze provést pouze u dokončeného zdroje. Jakkoliv tedy ani Ministerstvo životního prostředí nezpochybňuje, že korelace mezi emisí amoniaku a pachových látek neexistuje, ztotožňuje se krajský soud se závěrem žalovaného (i Ministerstva životního prostředí), že emisní limit pro pachové látky není na místě stanovit v rozhodnutí o umístění stavby.
35. Nelze přitom přehlédnout podmínku č. 6 prvostupňového rozhodnutí, podle níž musí být záměr etapizován. V první etapě přitom může být vybudována pouze jedna stáj výkrmu prasat. Zbývající dvě stáje výkrmu prasat, změnu haly 6 na odchovnu a kapacitní změnu haly prasníc P1 je přitom možné realizovat až poté, co bude po realizaci první etapy provedeno měření účinnosti biologické pračky vzduchu a pachového filtru na jímkách a účinnost biologické pračky bude prokázána nejméně v rozsahu 70 %.
36. Podle názoru soudu je uvedená podmínka pro účely územního řízení dostatečně konkrétní a zároveň nadstandardní garancí, že nedojde ke zvýšení imisní zátěže v okolí. Pokud biologické pračky nedosáhnou účinnosti, se kterou bylo v územním řízení počítáno, nedojde k navýšení kapacity chovu, ke snížení úrovně opatření eliminujících imisní zátěž, a tudíž v konečném důsledku ani ke zvýšení této zátěže. Realizace celého záměru je fakticky podmíněna tím, že bude provedeným měřením prokázáno, že ke zvýšení imisní zátěže nemůže dojít.
37. Krajský soud rozhodně nehodlá snižovat význam otázky vlivu zápachu na okolí, ani nerozporuje argumenty žalobce týkající se nutnosti komplexnějšího měření a vyhodnocování emise látek, které jsou vnímány jako zápach, nicméně s ohledem na

všechny uvedené skutečnosti má za to, že námitky týkající se hodnocení konkrétních pachových látek, stanovení limitů pro tyto látky a jejich měření jsou v tuto chvíli předčasné. Pro posuzování těchto skutečností je prostor jednak po realizaci první etapy záměru, jednak v rámci rozhodování o integrovaném povolení. Ostatně sám žalobce v žalobě uvádí, že „požadoval stanovení emisních limitů pro pachové látky a měření emisí VOC, amoniaku, a H₂S a VOC jednou ročně na všech výdeších a požadoval pro tyto látky v rámci řízení o změně integrovaného povolení nastavit velmi přísné emisní limity na základě rozptylových studií tak, aby neobtěžovaly v okolí obyvatele“ (podtržení doplněno soudem).

38. Podle žalobce dále měl být vydán aktuální hydrogeologický posudek. Jeho neaktuálnost podle něj nelze řešit doplněním o vyjádření hydrogeologa.
39. K uvedené námitce je nutno v první řadě uvést, že žalobce vychází z premisy, že hydrogeologický posudek z roku 1982 je neaktuální. Pokud by tomu tak bylo, bylo by možné polemizovat nad tím, zda jej lze aktualizovat vyjádřením hydrogeologa. Tato polemika ovšem není na místě v situaci, kdy posudek neaktuální není. A přesně takový závěr plyne z vyjádření hydrogeologa RNDr. P. M., AQUATIS a.s. ze dne 11. 2. 2016. Toto vyjádření nepředstavuje aktualizaci posudku, nýbrž odborné posouzení jeho aktuálnosti, tj. možnosti, že s odstupem času ztratil vypovídací hodnotu. Hydrogeologem učiněný a odůvodněný závěr o dlouhodobé neměnnosti hydrogeologických podmínek v místě a o použitelnosti závěrů posudku z roku 1982 přitom nemůže být vyvrácen laickým a neodůvodněným konstatováním žalobce, že „za tu dobu se mnohé změnilo“ a že je posudek z roku 1982 neaktuální.
40. Žalobce nesouhlasí ani s vyjádřením žalovaného k námitce, že nebyly posouzeny kumulativní a synergické vlivy záměru s jinými záměry. V této námitce však žalobce toliko obecně uvádí, že zdůvodnění žalovaného je zkratkovité a nedostatečné, aniž by poukázal na konkrétní záměry, s nimiž bude posuzovaný záměr vytvářet kumulativní a synergické vlivy. Za této situace soudu nezbyvá než taktéž pouze v obecné rovině uvést, že ze spisového materiálu nevyplývá, že by záměr mohl vytvářet kumulativní a synergické vlivy spolu s jinými záměry. Pokud žádné takové záměry neexistují (a ani žalobce na žádné takové záměry nepoukazuje), pak zcela logicky může žalovaný toliko konstatovat, že k žádným kumulativním a synergickým vlivům nedojde. Ministerstvo životního prostředí nadto vzalo v úvahu tři další provozy, s nimiž by alespoň v teoretické rovině mohly kumulativní a synergické vlivy vzniknout, a absenci takových vlivů odůvodnilo nepravděpodobností protisměrných větrů a vzdáleností provozu. Proti této argumentaci žalobce žádné konkrétní námitky nevznáší.
41. Zmínil-li žalovaný, že již před realizací záměru má docházet k uskladňování kejdy ve vacích, pak se nejedná o žádnou časovou konkretizaci podmínky prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný na straně 12 napadeného rozhodnutí výslovně uvádí, že podmínky týkající se vaků na fugát budou zahrnuty až do stavebního povolení. Námitka žalobce, že dané opatření je nekontrolovatelné a nepřezkoumatelné, se tak fakticky míjí s důvody napadeného rozhodnutí. Žalovaný na další plánovaná opatření k eliminaci zápachu toliko poukazuje v rámci vypořádání námitek týkajících se právě namítaného obtěžování okolního prostředí zápachem. Nedostatky časové konkretizace určitého opatření lze namítat až ve chvíli, kdy bude toto opatření skutečně stanoveno, tj. převzato jako podmínka rozhodnutí, kterým má být ovšem až stavební povolení.

42. Podle žalobce nebyla vypořádána ani odvolací námitka směřující proti obsahu závazného stanoviska Krajské hygienické stanice Zlínského kraje, konkrétně námitka, že záměr způsobí navýšení dopravy. Žalovaný ve svém rozhodnutí odkázal na potvrzující stanovisko Ministerstva zdravotnictví, mimo jiné i na závěr, že dle dokumentace EIA nedojde k navýšení osobní dopravy a z bilance nákladní dopravy vyplývá, že se prodlužují doby expozice vyšším četnostem a že denní maxima jsou v podstatě zachována. Podle názoru soudu tímto byla jednoznačně vyvrácena námitka nezákonnosti závazného stanoviska z důvodu, že by toto stanovisko stálo na závěru, že záměr nezpůsobí navýšení dopravy, jak tvrdí žalobce. Na žádném takovém závěru totiž závazné stanovisko nestálo a vycházelo naopak z toho, že k navýšení dopravy dojde (s výjimkou dopravy osobní), nicméně denní maxima budou zachována. V tom, že byla odvolací námitka vyvrácena poukazem na obsah potvrzujícího stanoviska, soud nespatřuje žádné pochybení žalovaného. Jak již soud uvedl výše, podstatné je, že z napadeného rozhodnutí je patrné, proč je námitka považována za nedůvodnou. Tvrdí-li žalobce v žalobě opětovně, že dotčené orgány vycházejí z předpokladu, že nedojde k navýšení dopravy, pak se jeho námitka míjí s důvody, na kterých stojí napadené rozhodnutí. Žalovaný ve svém rozhodnutí nijak nepopírá, že k navýšení dopravy dojde. Závěr dotčených orgánů, že denní maxima nákladních automobilů jsou dodržena, žalobce přitom věcně nerozporuje. Stejně tak nerozporuje ani závěr dotčených orgánů, že dojde pouze k prodloužení doby expozice vyšším četnostem během roku. Stanoviska tedy vycházejí z toho, že nákladní automobily nebudou ve vyšším počtu jezdit najednou (což by mělo za následek zvýšení hluku), nýbrž častěji (což má za následek pouze prodloužení doby expozice). Za této situace není zřejmé, z čeho žalobce dovozuje, že k navýšení hluku by mělo dojít, když nijak nerozporuje, že dojde pouze k prodloužení doby expozice vyšším četnostem. Pouze pro úplnost soud poznamenává, že v závazném stanovisku bylo jednak sděleno, že jako podmínka v rámci stavebního řízení bude požadováno měření hluku v rámci zkušebního provozu, jednak závazné stanovisko vycházelo z podstatné skutečnosti, že areál je napojen na silnici č. III/36735 vlastním sjezdem mimo obytnou zástavbu obce Těšnovice. Obě tyto skutečnosti hrály v posouzení dotčeného orgánu jistě zásadní roli, přičemž žalobce tato východiska taktéž nijak nerozporuje.
43. Žalobce namítá nevypořádání odvolací námitky také ve vztahu k závaznému stanovisku orgánu ochrany ovzduší ze dne 18. 12. 2017, č. j. 84830/2017. V odvolání žalobce namítal, že toto závazné stanovisko obsahuje podmínku, která jen popisuje požadavek stavebního zákona, je nepřezkoumatelná a stejně tak je nepřezkoumatelné rozhodnutí stavebního úřadu, neboť se s touto námitkou nevypořádává. Dále žalobce odkázal na odůvodnění námitky č. 1 z podání ze dne 18. 4. 2018, v níž je ovšem uvedeno prakticky totéž, co v rámci odvolací námitky. Žalobce pouze navíc uvedl, že nezákonnost závazného stanoviska nebylo možné zhojit následným vyjádřením ze dne 16. 3. 2018.
44. V dané věci vydal Krajský úřad Zlínského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství dne 18. 12. 2017 závazné stanovisko k umístění stacionárního zdroje. Stavební úřad jej následně požádal o součinnost ve vztahu k námitkám směřujícím proti jeho závaznému stanovisku. Na základě toho vydal tentýž orgán vyjádření ze dne 16. 3. 2018. S ohledem na obsah odvolacích námitek bylo následně vyžádáno stanovisko Ministerstva životního prostředí, které závazné stanovisko potvrdilo svým stanoviskem ze dne 26. 11. 2018, č. j. MZP/2018/570/1462. Vedle toho obdržel žalovaný také vyjádření Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 14. 12. 2018. Ve svém potvrzujícím stanovisku Ministerstvo životního prostředí uvedlo, že byt může podmínka

stanovená v závazném stanovisku vyznít formálně, je v souladu s požadavky zákona a je zřejmé, z jakých podkladů bylo vycházeno. Ministerstvo životního prostředí zároveň zdůvodnilo, proč lze záměr z hlediska ochrany ovzduší hodnotit jako záměr s příznivým vlivem na stávající stav ovzduší v dané oblasti. Vedle toho uvedlo, že stanoviskem bylo žadateli vyhověno v plném rozsahu, tudíž nebylo třeba stanovisko odůvodnit.

45. Lze souhlasit se žalobcem v tom, že absenci odůvodnění závazného stanoviska nebylo možné zdůvodnit odkazem na § 68 odst. 4 správního řádu. Citované ustanovení dopadá pouze na rozhodnutí, nikoliv přímo na závazná stanoviska, pro která judikatura dovodila, že jejich náležitostí je také řádné odůvodnění (s účinností od 1. 1. 2018 je již tato podmínka obsažena také v § 149 odst. 2 správního řádu). Ačkoliv by v obecné rovině bylo možné dovodit možnost analogické aplikace uvedeného ustanovení, takový postup není možný v situaci, kdy žadatel o vydání závazného stanoviska není jediným účastníkem řízení, pro které je toto závazné stanovisko vydáváno. Takový postup by totiž zbavoval účastníky tohoto řízení reálné možnosti obrany proti jeho obsahu.
46. Závazné stanovisko ze dne 18. 12. 2017 tedy skutečně trpělo nepřezkoumatelností. To ovšem nutně neznamená, že by tato vada nemohla být následně zhojena. Zhojení následnými sděleními téhož orgánu je sice diskutabilní, nicméně nelze opomenout, že v rámci odvolacího řízení bylo vydáno potvrzující stanovisko Ministerstva životního prostředí, které je odůvodněno velmi podrobně a reaguje na veškeré námitky žalobce vznesené v průběhu prvostupňového i odvolacího řízení. Právě tímto stanoviskem byl nedostatek původního závazného stanoviska zhojen. Podobně jako v samotném správním řízení se i v případě závazných stanovisek uplatní dvojinstančnost, z níž mimo jiné vyplývá, že samotné závazné stanovisko a následné stanovisko nadřízeného orgánu vydané podle § 149 odst. 3 správního řádu tvoří jeden celek; nadřízený orgán tedy může tímto postupem zhojit vady závazného stanoviska. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Jestliže následně závěry Ministerstva životního prostředí do svého rozhodnutí převzal žalovaný, fakticky tím zcela reagoval na příslušný odvolací bod. Napadené rozhodnutí proto nelze v této části považovat ani za nepřezkoumatelné, ani za nezákonné.
47. Žalobce dále namítá, že nebyla splněna povinnost šestiměsíční skladovací kapacity jímek na kejdu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou.
48. Pro posouzení této námítky je určující skutečnost, že právní předpisy takovouto kapacitu jímek nestanoví. Z § 6 odst. 2 vyhlášky č. 337/2013 Sb., o skladování a způsobu používání hnojiv plyne, že jímky musí kapacitně odpovídat minimálně čtyřměsíční předpokládané produkci kejdy. Jednak se tedy kapacita neváže na maximální produkci, nýbrž na předpokládanou produkci, jednak se žalobce domáhá dodržení kapacity vyšší, než právními předpisy stanovené.
49. Už proto, že šestiměsíční skladovací kapacita jímek není žádným zákonným limitem, který by bylo nutné bezpodmínečně dodržet, není případné srovnání s právní úpravou týkající se ochrany ovzduší, kde je potřeba projektovanou kapacitu poměřovat se stanovenými veřejnoprávními limity. Žalobcem citovaná judikatura (rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 7. 2010, č. j. 11 Ca 315/2008-57, a rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2020, č. j. 10 As 451/2019-37) se pak ani netýká samotného posuzování dodržení veřejnoprávních limitů, nýbrž toliko posuzování, zda zdroj emisí vůbec podléhá povinnosti získat integrované povolení. Zatímco při posuzování této otázky může být určující projektovaná kapacita, při samotném integrovaném povolování se již nejedná o

rozhodující údaj, neboť toto rozhodnutí může povolit činnost produkující emise za určitých podmínek či v určitém (omezeném) rozsahu tak, aby vyhovovala veřejnoprávním předpisům. Jak přitom sám žalobce poznamenává, provozování vepřína v nyní posuzovaném záměru bude podléhat integrovanému povolení. Právě integrované povolení pak bude určující pro to, v jakém rozsahu bude činnost osoby zúčastněné na řízení produkovat emise. A právě v tomto řízení je proto prostor pro vymezení podmínek provozování této činnosti.

50. Takovou podmínkou je i podmínka dodržení šestiměsíční skladovací kapacity jímek, která byt' nevyplývá z právní úpravy, byla stanovena v rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2017, č. j. KUZL 76959/2016, o změně integrovaného povolení č. 10 pro zařízení „Zařízení intenzivního chovu jatečních prasat a zařízení intenzivního chovu prasečnic“ (dále jen „rozhodnutí o integrovaném povolení“). Již z toho je patrné, že nejde vůbec o podmínku pro umístění záměru, nýbrž o podmínku pro provozování činnosti, ke které bylo vydáno integrované povolení. Navíc si žalobce do značné míry odporuje, jestliže na jednu stranu dodržení této podmínky již v rámci rozhodování o umístění stavby vyžaduje, na stranu druhou její existenci (a tudíž i nezbytnost jejího dodržení) fakticky popírá s ohledem na absenci právní moci rozhodnutí. Odkaz na konkrétní rozhodnutí o integrovaném povolení ovšem ani nebyl stěžejní. Tímto odkazem žalovaný mimo jiné vyjádřil skutečnost, že tato otázka je řešena primárně v rámci integrovaného povolení a nikoliv v rámci územního řízení, což odpovídá výše uvedenému závěru soudu. K zakotvení uvedené podmínky bylo zcela správně přistoupeno v rámci rozhodnutí o integrovaném povolení a nikoliv v rámci územního rozhodnutí. Pro územní řízení je rozhodné pouze to, zda lze stavbu realizovat tak, aby byly dodrženy limity stanovené právními předpisy či jinými správními rozhodnutími. Na tuto otázku žalovaný odpověděl, když poukázal, že dle změněné dokumentace pro vydání územního rozhodnutí bude dodržení limitů možné.
51. Ona následná změna dokumentace pro vydání územního rozhodnutí tak byla vedena právě snahou, aby bylo rozhodnutí o umístění stavby v souladu s rozhodnutím o integrovaném povolení (tedy nikoliv v souladu s veřejnoprávními předpisy). Jakkoliv se tato změna může na první pohled jevit jako pouhá hra s čísly (dodržení uvedeného požadavku podle ní bude zajištěno tak, že stáje budou využívány pouze z 92 % namísto dříve uváděných 100 %), je nutno zopakovat, že i při 100% využití by byly dodrženy limity stanovené právními předpisy. Napadené rozhodnutí v tomto směru nelze považovat za rozporné se zásadou předběžné opatrnosti, neboť se předpokládá vydání rozhodnutí (a v daném případě bylo vydáno, byť nikoliv pravomocně), které může stanovit konkrétní limity provozované činnosti (např. využití stájí na maximálně 92 %, jako v případě předmětného rozhodnutí o integrovaném povolení). Přitom kdyby toto rozhodnutí neexistovalo (a žalobce výslovně namítá, že k němu nemělo být přihlíženo), bylo by možné využití i v původně avizovaném rozsahu 100 %. Tento procentuální rozdíl je navíc tak nízký, že z něj rozhodně nelze dovozovat, že by stáje byly projektovány zcela zbytečně větší. Kromě toho je nutno vzít v úvahu, že v budoucnu může být změněno jak rozhodnutí o integrovaném povolení, tak i kapacita jímek.
52. Žalobce dále namítá nedostatečnost kapacity zásobování vodou a nevyužití potenciálu dešťových vod, a v této souvislosti také nepřipadnost odkazu žalovaného na rozhodnutí o integrovaném povolení.

53. Soud předně uvádí, že odkaz na rozhodnutí o integrovaném povolení nepovažuje za nepřipadný už proto, že na ně odkazuje i sám žalobce (dovolává-li se dodržení podmínky šestiměsíční skladovací kapacity jímek). Odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 20. 5. 2019, č. j. MZP/2019/570/617, odkládá veškeré účinky spojené s právní mocí tohoto rozhodnutí. Rozhodnutí o integrovaném povolení v důsledku toho nemá žádné účinky, což ovšem neznamená, že by toto rozhodnutí nebylo vydáno. Vydané, byť nepravomocné rozhodnutí může být zdrojem určitých zjištění, která lze při rozhodování v související věci zohlednit. Cílem odkazu žalovaného na rozhodnutí o integrovaném povolení přitom bylo opět pouze sdělení, že povolení k odběru podzemní vody je řešeno v jiném řízení. Na úvahách žalovaného soud nespatřuje nic nepřipadného.
54. Co se týče samotné námitky nedostatečného využití potenciálu dešťových vod, pak je nutno zdůraznit, že z právních předpisů neplyne žadateli ani povinnost dešťové vody zadržovat v takové míře, v jaké tak bude činit, natož aby mu plynula povinnost tyto vody konkrétním způsobem technologicky využívat, jak požaduje žalobce. Pro umístění záměru je podstatné pouze to, zda zvolené řešení akumulace dešťových vod a následného nakládání s nimi je řešením, které je v souladu s veřejnoprávními předpisy a z různých hledisek nezhoršuje poměry v území. Podle okolností případu lze po žadateli spravedlivě požadovat, aby například určité negativní vlivy záměru kompenzoval tím, že naopak v jiné oblasti jeho záměr nejenže nebude zhoršovat poměry v území, nýbrž bude dokonce přispívat k jejich zlepšení. To ovšem neznamená, že by po něm bylo možné požadovat, aby svůj záměr *de facto* přetvořil primárně v zařízení na využívání potenciálu dešťových vod.
55. Zlepšení stávajícího stavu v důsledku navržené akumulační nádrže přitom potvrdil Krajský úřad Zlínského kraje, odbor životního prostředí a zemědělství ve sdělení ze dne 14. 12. 2018, č. j. KUZL 86450/2018. Toto sdělení představovalo potvrzení závazného stanoviska Městského úřadu Kroměříž ze dne 22. 12. 2016, č. j. MeUKM/078391/2016/0931/16, v rámci postupu dle § 149 odst. 4 správního řádu. Se žalobcem soud souhlasí v tom, že i potvrzující stanovisko má povahu závazného stanoviska. Rozhodující je ovšem materiální povaha vydaného aktu, nikoliv jeho forma. Pokud tedy v konkrétním případě vykazuje určité nedostatky, neznamená to, že by se vůbec o závazné stanovisko nejednalo. V posuzované věci je sdělení Krajského úřadu Zlínského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství ze dne 14. 12. 2018, č. j. KUZL 86450/2018, vadné pouze v tom směru, že není formálně označeno jako závazné stanovisko. Je z něj ovšem zřejmé, že bylo vydáno na základě žádosti o potvrzení nebo změnu závazného stanoviska a na šesté straně obsahuje také zcela zřetelný závěr (tj. *de facto* výrok), že se závazné stanovisko Městského úřadu Kroměříž ze dne 22. 12. 2016, č. j. MeUKM/078391/2016/0931/16, potvrzuje. Uvedený formální nedostatek proto nemůže nic změnit na tom, že uvedené sdělení je potvrzujícím závazným stanoviskem, které je také řádně odůvodněno a reaguje na veškeré námitky žalobce směřující proti závaznému stanovisku Městského úřadu Kroměříž. Jak přitom uvedl soud již výše, nedostatky tohoto závazného stanoviska (včetně jeho nedostatečného odůvodnění) mohly být zhojeny potvrzujícím stanoviskem, což se v tomto případě také stalo (neboť potvrzující stanovisko uvádí podrobné důvody a reaguje také na žalobcovy námitky).
56. Co se týče významných poklesů hladin podzemních vod v průběhu posledních let, které vedly k vydání zákazů a omezení používání zdrojů vody ve městě Kroměříž, jak uvedl

žalovaný, tato skutečnost opravdu nebyla prověřována, ovšem nebyla ani nikým namítána. Žalobce ani neuvádí, co konkrétně by z této skutečnosti mělo pro projednávanou věc vyplývat. Netvrdí, že by posuzovaný záměr k tomuto jevu konkrétním způsobem a v konkrétní míře přispíval. Pokud snad má žalobce za to, že akumulace dešťových vod povede ke snížení hladin podzemních vod ve městě Kroměříž (nebo snad jinde), pak soudu vůbec není zřejmé, proč se naopak domáhá toho, že by měl žadatel dešťové vody více využívat a proti samotné akumulaci nic nenamítá. Pokud měl v úmyslu brojit proti tomu, aby žadatel využíval podzemní vody, pak nelze než konstatovat, že žádné takové konkrétní tvrzení v žalobě neuplatnil. V každém případě je však povolení k čerpání podzemních vod předmětem jiného, samostatného řízení, a nemohlo by tedy být obsahem přezkumu v nyní projednávané věci.

57. Předkládá-li žalobce v souvislosti s uvedenou námitkou sadu otázek, které podle něj nebyly před správními orgány vyřešeny, pak je nutno konstatovat, že se nejedná o konkrétní žalobní body, z nichž by bylo patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné. Nejenže žalobce uvedené otázky správním orgánům ve správním řízení nepoložil, ale ani neuvádí, proč by se jimi měly správní orgány zabývat a jak konkrétně by se měly odpovědi na ně promítnout do výsledku správního řízení. V samotných otázkách není možné spatřovat tvrzení o nezákonnosti napadeného rozhodnutí a není ani úkolem soudu, aby za žalobce dovozoval, v čem konkrétně takovou nezákonnost spatřuje. Je-li cílem těchto otázek žalobce snaha o podrobnější seznámení s tím, jak funguje projektovaná pračka vzduchu, lze jej v tomto směru odkázat na obsah dokumentace EIA, v níž je uvedeno i konkrétní označení pračky vzduchu INNO+, s níž bylo pracováno. K nalezení odpovědi na otázky typu: „Jak vypadá pračka vzduchu?“ jistě postačí běžný internetový vyhledávač.
58. Žalobce dále namítá nedostatečnost závazného stanoviska Městského úřadu Kroměříž, odboru životního prostředí, ze dne 26. 9. 2019, č. j. MeUKM/076272/2019, k zásahu stavby do krajinného rázu. Zásah do krajinného rázu třemi halami nelze podle žalobce řešit živým plotem a výsadbou dalších dřevin. S těmito námitkami se soud neztotožnil.
59. Závazné stanovisko dotčeného orgánu č. j. MeUKM/076272/2019 (i navazující sdělení Ministerstva životního prostředí ze dne 17. 12. 2020, č.j. MZP/2020/570/1944, které bylo vydáno k podnětu k provedení přezkumného řízení) se podrobně zabývalo aktuálním charakterem zástavby dané oblasti a porovnávalo tento stav se stavem navrhovaným. Pro vydání souhlasného stanoviska byl klíčový zejména aktuální stav krajinného rázu. V daném území existuje totiž již 50 let areál sloužící zejména pro živočišnou výrobu, který má značný objem viditelný z velké vzdálenosti a představující výraznou negativní dominantu při vjezdu do Těšovic ze směru od Kroměříže a při příjezdu do Kroměříže od Kvasic. Dotčený orgán dále podrobněji popsal charakter širšího okolí a odkázal na odborný podklad „Krajinný ráz Zlínského kraje, zpracovatel Arvita P, spol. s r.o., 2005“, který doporučuje posílení krajinného rázu tím, že plánované stavby a obnovy průmyslových areálů budou přirozeněji začleněny do krajiny, např. výsadbami zeleně.
60. I s ohledem na výše uvedený odborný podklad se jeví soudu jako logické, že dotčený orgán stanovil jako podmínky, které byly následně převzaty do napadeného rozhodnutí, povinnosti provést výsadbu liniové zeleně (32 ks stromů a 320 ks keřů) kolem areálu při respektování inženýrských sítí a ochranného pásma vedení VVN. Podle názoru soudu i stanovení podmínky odstínu fasády a odstínu a tvaru střech přispívá k začlenění staveb do krajiny, a tudíž ke zmírnění zásahu do krajinného rázu.

61. Tvrdí-li žalobce, že vyjádření žalovaného i dotčeného orgánu jsou důkazem toho, že k zásahu do krajinného rázu dojde, pak s tímto tvrzením je pochopitelně možné souhlasit. Klíčové však není to, zda k tomuto zásahu dojde, nýbrž to, zda je takový zásah po implementaci podmínek dotčeného orgánu akceptovatelný, tj. přiměřený místním poměrům. Kromě toho odstranění menších staveb a vybudování staveb objemově větších nutně neznamená, že dojde k výraznějšímu zásahu do krajinného rázu. Již stávající stavby do krajinného rázu zasahují, přičemž není podstatný pouze jejich objem, ale celkový vzhled. Klíčové je totiž ono začlenění stavby do krajinného rázu. K tomuto začlenění přispívá architektonické provedení staveb, použité materiály a jejich barvy, případné související terénní úpravy či úpravy zeleně. Závěr dotčeného orgánu, že zásah záměru do krajinného rázu je akceptovatelný, se přitom krajskému soudu nejeví jako nelogický s ohledem na aktuální stav území a přijaté podmínky týkající se výsadby zeleně, odstínu fasády a odstínu a tvaru střech. Nejsou-li kryty štíty hal ani v současné době, nemůže samotná skutečnost, že ani u plánovaných staveb nebudou kryty štíty hal, vést k závěru, že zásah do krajinného rázu u těchto nových hal je již excesivní.
62. Odkazuje-li žalobce na povinnost stanovenou v § 8 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), tj. povinnost vyžádat si předchozí povolení (resp. závazné stanovisko) pro případ kácení dřevin, pak zdejší soud souhlasí, že této povinnosti žadatel není nijak zbaven. Žalobce však nekonkretizuje žádné dřeviny, které by bylo nutné pro umístění záměru pokácet. Za této situace nelze mít za to, že by byl § 8 zákona o ochraně přírody a krajiny porušen, ani že by napadené rozhodnutí či závazné stanovisko byla nezákonná. Neplyne-li z obsahu správního spisu nutnost kácet dřeviny, není stanovisko (ani povolení) dle citovaného ustanovení nezbytným podkladem pro územní rozhodnutí.
63. Pokud jde o námitku zásahu do pohody bydlení, jak soud uvedl ve svém předchozím rozsudku č. j. 31 A 42/2019-203, žalobci sice, jakožto spolku, jehož předmětem činnosti je ochrana životního prostředí, nepřísluší v územním řízení namítat obecně zásah do pohody bydlení. Na druhou stranu žalobci přísluší namítat narušení některých složek pohody bydlení, které jsou složkami životního prostředí. Žalovaný však na rozdíl od svého předchozího rozhodnutí nově akceptoval oprávnění žalobce uplatnit námitky týkající se některých složek pohody bydlení a těmito námitkami se také zabýval. Je nutno poznamenat, že z příslušné části žaloby týkající se pohody bydlení ve skutečnosti nelze vyčíst žádnou konkrétní námitku, která by přesahovala rámec pouhého konstatování. Konstatuje-li například žalobce, že žalovaný se jeho námitkou nezabýval, nezbyvá soudu než stejně tak stroze konstatovat, že se jí žalovaný zabýval (viz str. 27 a 28 napadeného rozhodnutí a související argumentace týkající se jednotlivých složek pohody bydlení). Konstatuje-li žalobce, že ke zhoršení pohody bydlení zcela jistě dojde, což dává do souvislosti s vyšší kapacitou hal, nezbyvá soudu (pomine-li, že žalobce nepřípustně namítá obecně narušení pohody bydlení, nikoliv zásah do její konkrétní složky) než opět stejně stručně konstatovat, že vyšší kapacita hal nutně neznamená zhoršení pohody bydlení. Záměr totiž spočívá ve vystavění jiných staveb, s jinými technologiemi, jinými opatřeními snižujícími vlivy na okolí, proto tyto stavby mají logicky jiný dopad na pohodu bydlení, a to ne nutně horší. Negativní vlivy vyšší kapacity mohou být například kompenzovány pozitivními vlivy nových technologií.
64. Námitkou rozporu postupu žalovaného s § 68 odst. 3 správního řádu (tj. zejména s požadavkem na řádné odůvodnění správního rozhodnutí) se soud zabýval implicitně

v rámci posouzení důvodnosti jednotlivých žalobních námitek. Neshledal přitom v tomto směru žádné pochybení žalovaného. Žalovaný se řádně zabýval všemi odvolacími námitkami, uvedl, z jakých důvodů tyto námitky považuje za liché, potažmo převzal argumentaci dotčených orgánů, která se s těmito námitkami konkrétně vypořádala. Napadené rozhodnutí je řádně odůvodněné a v celém svém rozsahu přezkoumatelné. To je patrné i ze skutečnosti, že žalobci byly důvody napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, neboť tyto důvody věcně zpochybňoval zcela konkrétní argumentací.

IV. Shrnutí a náklady řízení

65. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
66. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.
67. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť jí soudem nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s níž by jí náklady vznikly (§ 60 odst. 5 s. ř. s. *a contrario*).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. července 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu